

Ministerstwo Sprawiedliwości

Podsekretarz Stanu
Sławomir Pałka

BK-VII.0520.258.2026
Warszawa, 16 czerwca 2026 r.

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację nr **16952** Pani Posłanki Lidii Czechak w sprawie aktualizacji katalogu czynności wymagających zgody współmałżonka.

W związku z pytaniami Pani Posłanki wyjaśniam, że zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2026 r. poz. 236; w dalszej treści: k.r.o.) oboje małżonkowie są obowiązani współdziałać w zarządzie majątkiem wspólnym, w szczególności udzielać sobie wzajemnie informacji o stanie majątku wspólnego, o wykonywaniu zarządu majątkiem wspólnym i o zobowiązaniach obciążających majątek wspólny.

Z kolei wskazany w interpelacji przepis art. 37 § 1 k.r.o. zawiera katalog czynności, które wymagają zgody współmałżonka i wśród nich nie zostało wymienione zaciągnięcie zobowiązania pieniężnego z umowy kredytu czy pożyczki, co oznacza, że wierzyciel nie ma obowiązku takiej zgody uzyskać. Odmienną i objętą nakazem uzyskania zgody współmałżonka sytuacją jest taka, w której umowa kredytu czy pożyczki prowadzi do obciążenia opisanego w art. 37 § 1 k.r.o.

W zakresie zaciągnięcia zobowiązań pieniężnych jednego z małżonków z tytułu umowy kredytu lub pożyczki zastosowanie znajdzie art. 41 k.r.o., który nakazuje odróżnić sytuacje, kiedy zawarcie umowy zobowiązującej następuje za zgodą małżonka, od sytuacji, kiedy małżonek takiej zgody nie udzielił.

Jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków (art. 41 § 1 k.r.o.). Jeżeli zaś małżonek zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw autorskich i praw pokrewnych, praw własności przemysłowej oraz innych praw twórcy, o których mowa w art. 33 pkt 9 k.r.o., a jeżeli wierzytelność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, także z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa (art. 41 § 2 k.r.o.).

Zatem w pierwszym przypadku wierzyciel może prowadzić egzekucję z całego majątku wspólnego małżonków (a nie tylko z majątku osobistego dłużnika), zaś w drugim przypadku tylko z majątku osobistego dłużnika oraz z wymienionych powyżej składników.

W aktualnym stanie prawnym to wierzyciel z umowy kredytu lub pożyczki decyduje czy wymaga zgody drugiego małżonka na zaciągnięcie zobowiązania, dzięki czemu w przyszłości może egzekwować swoją wierzytelność z całego majątku wspólnego małżonków, czy też takiej zgody nie wymaga i wówczas godzi się na prowadzenie egzekucji tylko z majątku osobistego oraz wskazanych enumeratywnie w ustawie składników. W ten sposób regulacja z art. 41 k.r.o. pełni funkcję ochronną w stosunku do majątku wspólnego, albowiem małżonek, który nie wyraził zgody na zaciągnięcie zobowiązania pieniężnego, nie musi się obawiać egzekucji ze swojego majątku odrębnego, jak i majątku wspólnego.

Reasumując, przyjęte w k.r.o. rozwiązanie wyłącza możliwości naruszenia majątku wspólnego, jeżeli dłużnik zaciągnął zobowiązanie bez zgody współmałżonka. Taka regulacja pozwala wyważyć interesy wierzyciela z prawem do swobodnego

kontraktowania każdego z małżonków, zapewniając jednocześnie ochronę majątku wspólnego małżonków.

W świetle powyższych argumentów Ministerstwo Sprawiedliwości nie znajduje wystarczającego uzasadnienia dla podjęcia prac legislacyjnych celem wprowadzenia obowiązku uzyskania przez wierzyciela w każdym przypadku zgody współmałżonka na zaciągnięcie zobowiązania pieniężnego.

Z wyrazami szacunku

Sławomir Pałka
Podsekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/